

Międzynarodowy Dzień Tanga

2020-12-11

Tango - ten zmysłowy taniec związany jest nieodłącznie z Argentyną. Wymienia się go jednym tchem z innymi symbolami tego państwa, jak wspaniałą literaturą, wyśmienitymi stekami czy boską piłką nożną. Święto obchodzone jest 11 grudnia, w rocznicę urodzin Carlosa Gardela i Julio de Caro, dwóch artystów, którzy przyczynili się do popularności tanga w Argentynie i na świecie. Tango to taniec i gatunek muzyczny, który powstał w regionie Rio de la Plata, głównie w dwóch miastach: Buenos Aires oraz Montevideo, stolicy Urugwaju.

Pomysł na Argentyński Dzień Narodowy Tanga pochodzi od pisarza Ben Molara. Legenda głosi, że Molar był w drodze na przyjęcie urodzinowe swojego przyjaciela de Caro w Buenos Aires i na skrzyżowaniu Corrientes i Esmeralda - znanym również jako skrzyżowanie tanga - zauważył, że Gardel i de Caro mieli tego samego dnia urodziny. Zwrócił się więc do sekretarza do spraw kultury Buenos Aires z pomysłem zorganizowania narodowego dnia tanga, ale spotkał się z odmową. W kolejnych latach pisarz nie dawał za wygraną i po przeprowadzeniu ogólnokrajowej kampanii medialnej, w tym cieszącego się dużym uznaniem festiwalu, udało mu się w końcu w 1977 roku przekonać władze Argentyny do ogłoszenia 11 grudnia ogólnokrajowym dniem tanga (Día Nacional del Tango). Od tego czasu, święto to jest obchodzone nie tylko w Buenos Aires, ale i na całym świecie - organizowane są liczne koncerty tanga, warsztaty i pokazy taneczne.

Tango ma wielokulturowy rodowód. Wywodzi się z tradycji kultury afrykańskiej - reprezentowanej w Argentynie przez potomków niewolników - oraz europejskiej. Można przypuszczać, że pomysłodawcami tanga byli imigranci ze wschodniej Europy, Hiszpanii i Włoch, którzy w XIX wieku masowo osiedlali się na obrzeżach Buenos Aires. Muzycznym podłożem tanga jest folklor wielu narodów: oprócz afrykańskich rytmów znajdziemy inspiracje pochodzące z flamenco czy kubańskiej habanery. Uważa się, że nostalgiczny charakter tanga jest właśnie owocem tęsknoty imigrantów za rodzinnymi stronami. Początkowo było grane głównie w dzielnicach portowych, w barach i domach publicznych, gdzie spotykali się przedstawiciele klasy robotniczej, głównie mężczyźni. Argentyńskie elity nie chciały mieć nic wspólnego z tańcem i muzyką ze slumsów. To się jednak zmieniło, gdy tango przeżyło swój pierwszy boom w Paryżu. Dopiero, gdy paryskie salony się nim zachwyciły, w Argentynie zapanowała prawdziwa moda na tango. Od lat 30. do połowy lat 50. XX wieku przeżywało czasy swojej świetności, zwane złotą erą tanga. Wcześniej zakazane - uważane za taniec bezwstydnym, wyuzdany i nieprzyzwoity, przeklęty przez papieża, tango zaczęło święcić triumfy pośród wszystkich warstw społecznych na całym świecie.

„Tango to smutna myśl, którą można zatańczyć” powiedział Enrique Santos Discépolo, jeden z najbardziej znanych poetów tanga. Duchem tej muzyki jest smutek, pasja i namiętność, marzenia o lepszym życiu, miłość i rozstanie - te wszystkie emocje zawarte są w muzyce i wyrażane w tańcu. Muzycy grający tango używają głównie gitar, skrzypiec, fletów, pianina i najbardziej charakterystycznego dla tanga instrumentu - bandoneonu. Nikt inny nie miał takiego wpływu na jego obecny kształt jak wirtuoz bandoneonu Astor Piazzolla.

Dziś, oprócz tanga z lat dwudziestych i czterdziestych XX wieku, w kawiarniach i klubach tanecznych

**Magiczny
Kraków**

popularne są style "Neotango" i "tango electronico". Motywy tanga wykorzystywane są także przez współczesnych twórców, jak choćby Gotan Project. Tango wciąż ewoluuje, wciąż czerpie z nowych gatunków, wciąż zaskakuje. Mimo trudnych chwil i lat, kiedy popadało w zapomnienie, obecnie przeżywa renesans.

Zarówno taniec, jak i muzyka tanga są częścią światowego niematerialnego dziedzictwa kulturowego ludzkości - w 2009 roku zostało wpisane na listę niematerialnego dziedzictwa UNESCO.